

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 157/2017
15.06.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузеће за сервисирање и продају регистарских каса „АА“ из ..., кога заступа пуномоћник Мирослав Граовац, адвокат из ..., против туженог „ББ“ друштво за трговину и услуге, ...,, кога заступа пуномоћник Весна Бојовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.1707/16 од 17.02.2017.године, у седници већа одржаној дана 15.06.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 1707/16 од 17.02.2017.године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 1707/16 од 17.02.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Београду П бр. 1686/10 од 25.12.2015.године, у ставовима другом и четвртом изреке, којима је одбијен тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу исплати износ од 117.689 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом коју прописује Централна европска банка почев од 28.11.2007. године до исплате и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 924.000,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано ревидент разлосима указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер побијана пресуда нема недостатака због којих не би могла бити испитана.

Предмет тужбеног захтева је исплата износа од 117.689 евра са каматом који износ је тужилац фактурисао туженом рачунима број ... од 22.11.2007. године; број ... од 23.11.2007. године и број ... од 23.11.2007. године. Суштински захтев је заснован на институту накнаде штете, коју је према наводима тужиоца претрпео јер тужени није извршио своје уговорне обавезе те није отклонио грешке на испорученим фискалним касама због чега је тужилац имао издатке на име радних сати на поправкама у гаранцији и издатке за резервне делове, које му тужени није испоручио.

Према утврђеним чињеницама, тужилац, тужени и произвођач „ВВ“ закључили су 2004. године ексклузивни уговор о дистрибуцији ВВ регистар каса на територији Србије. Тужилац је овлашћени поддистрибутер спорних фискалних каса модела Euro 500T handy који модел је, након провере узорка добио сертификат за употребу 12.01.2004. године. Уговором је предвиђена произвођачка гаранција квалитета до 25 месеци од датума испоруке, са гаранцијом уграђених акумulatora до 6 месеци, те да ће делови и модули са грешком бити замењени бесплатно, да ће инопартнер бесплатно доставити нове резервне делове и компоненте када се приме компоненте и модули са грешком у гарантном периоду, те да се испорука сервисних делова гарантује 7 година након продаје. Утврђено је да тужилац није у гарантном року по пријему регистарских каса приговорио туженом на исправност и квалитет примљене робе, нити је до подизања тужбе уложио рекламацију, те да тужени није по истом поступио и недостатке отклонио.

Код овако утврђених чињеница, правилно је другостепени суд применио материјално право, одредбе члана 484. и 488. ЗОО у вези са чл. 154 и 155 ЗОО када је одбио тужбени захтев за накнаду штете. Купац који је благовремено и уредно обавестио продавца о недостатку може захтевати од продавца уклањање недостатка, замену ствари, снижење цене или раскид уговора уз накнаду штете у сваком од ових случајева по општим правилима о одговорности за штету. Тужилац није доказао да је у гарантном року приговорио на исправност и квалитет каса, а да тужени није прихватио рекламацију и недостатке отклонио, те да је због уочених недостатака претрпео било какву штету, односно да је поводом тога имао додатне трошкове према крајњим купцима, које је требало да сноси тужени.

Неосновано ревидент указује да другостепени суд није ценио жалбене наводе у погледу оцено мишљења судских вештака од 26.01.2012. године, којим је управо на основу кореспонденције парничних странака вршена ревизија софтвера на спорним регистар касама. Другостепени суд је правилно оценио да се према налазу вештака на основу расположивог узорка није могло утврдити да се радило о кваровима таквог обима који су касе чинили неупотребљивим, односно да недостаци нису могли бити отклоњени у гарантном року или касније, те ни да је тужилац претрпео штету због отклањања истих. Тим пре што је било испоруке резервних делова од стране ино-произвођача. Како се на основу налаза вештака на

који се ревидент позива није могло утврдити на којим касама је тачно уочен недостатак, а због којих је тужилац директно претрпео штету чију накнаду тражи, правилно другостепени суд закључује да тужилац није доказао основ и висину свог тужбеног захтева.

Није спорно да су постојали одређени недостаци у правилном функционисању каса и није спорно да је постојала одређена кореспонденција тужиоца и туженог у виду електронске преписке о уоченим недостацима, али тужилац није доказао да је претрпео штету, због тога што тужени није уважавао рекламације, те да је тужилац био принуђен да сам сервисира касе и замењује резервне делове, што би за резултат имало умањење његове имовине.

Указивање ревидента да касе које је испоручио тужени нису идентичне узорку који је прошао законом предвиђену сертификацију, не може представљати приговор на квалитет у смислу члана 484. став 1. ЗОО, јер је обострани интерес странака да приговор на квалитет буде потпун и одређен, од чега зависи остварење права тужиоца са једне стране односно могућност испитивања оправданости приговора на квалитет од стране туженог. Даљим ревизијским наводима тужилац управо указује да је ВВ као произвођач мењао софтвер да би отклонио грешке на софтверу, те да је послао инжењере ради утврђења проблема у вези са испорученим касама. Наведене тврдње самог ревидента, као и чињеница да је било испоруке резервних делова од стране ино-партнера управо указују да тужилац није доказао поступање туженог супротно одредби члана 8 Уговора којом је дата гаранција квалитета за одређени временски период и преузета обавеза отклањања грешака и недостатака које се појаве, односно замена резервних делова.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану и применом члана 405. релевантног ЗПП одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић